

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 263/2026
11.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Саше Пејчића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Нишу 2К.бр.279/25 од 22.09.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж2 330/25 од 04.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Саше Пејчића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Нишу 2К.бр.279/25 од 22.09.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж2 330/25 од 04.12.2025. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу 2К.бр.279/25 од 22.09.2025. године окривљеном АА је због извршења у стању неурачунљивости противправног дела које је у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ изречена мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, а коју меру ће суд обуставити када утврди да је престала потреба за лечењем и чувањем учиниоца у здравственој установи. Одређено је да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Решењем Вишег суда у Нишу Кж2 330/25 од 04.12.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Саше Пејчића, која је изјављена против решења Основног суда у Нишу 2К.бр.279/25 од 22.09.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Саша Пејчић због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сходно члану 492. ЗКП укине у целини решења Основног суда у Нишу 2К.бр.279/25 од 22.09.2025. године и Вишег суда у

Нишу Кж2 330/25 од 04.12.2025. године и предмет врати на поновно суђење и одлуку или да преиначи наведена решења сходно наводима из захтева за заштиту законитости.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се у радњама окривљеног описаним у изреци првостепеног решења не стичу сви битни законски елементи бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, будући да садржина изговорених речи које је окривљени критичном приликом упутио оштећеном ББ, а које речи се по браниоцу састоје од псовки и увредљивих израза, не представља озбиљну претњу која је објективно остварива и усмерена на напад на живот или тело оштећеног или њему блиског лица, при чему по браниоцу критичном приликом код оштећеног није изазван стварни осећај страха и угрожености.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012 од 24.12.2012. године, који се примењује од 01.01.2013. године) чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду напред цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа дела утврђеног у изреци правноснажног првостепеног решења и то да је окривљени АА „... у стању неурачунљивости, услед душевне болести перзистентни поремећај са суманутошћу параноја Ф 22.0, угрозио сигурност оштећеног ББ, претњом да ће напасти на живот и тело њему блиских лица и то ћерки

ВВ и ГГ, на тај начин што је комшији оштећеном ББ, после краће вербалне расправе упутио речи: „Побићу вас, убићу вас, имам оружје“, које су се односиле на оштећеног ББ, његову супругу ДД и малолетне ћерке ВВ и ГГ, а није био свестан свога дела и није хтео његово извршење, нити је био свестан да је дело забрањено“, а у време и месту ближе означеним у изреци решења, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја противправног дела које је у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Наиме, супротно изнетим наводима захтева браниоца окривљеног, садржина изговорених речи окривљеног које је критичном приликом упутио оштећеном ББ и то „Побићу вас, убићу вас, имам оружје“, а које речи су се односиле на оштећеног ББ, његову супругу ДД и малолетне ћерке ВВ и ГГ, по налажењу Врховног суда, представља упућивање оштећеном од стране окривљеног озбиљне, конкретне и непосредне претње нападом на његов живот и тело и живот и тело њему блиских лица, а која претња је објективно подобна да угрози сигурност оштећеног и усмерена је на то и која је, с обзиром на начин на који је упућена, несумњиво код оштећеног створила осећај страха, несигурности и угрожености за живот и телесни интегритет чланова његове породице и то његових малолетних ћерки ВВ и ГГ, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, истицањем да је побијаним првостепеним решењем оптужба прекорачена, будући да је првостепени суд у изреци побијаног првостепеног решења изменио чињенични опис радње извршења противправног дела које је у закону одређено као кривично дело, додајући нове радње извршења кривичног дела које нису биле наведене у предлогу јавног тужиоца за изрицање окривљеном мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, а чиме чињенични опис дела није остао у границама чињеничног основа из оптужбе.

Исти наводи захтева везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Саше Пејчића, те су били предмет разматрања Вишег суда у Нишу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против првостепеног решења Основног суда у Нишу 2К.бр.279/25 од 22.09.2025. године. Виши суд у Нишу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2 другостепеног решења Кж2 330/25 од 04.12.2025. године изнео разлоге, а које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног својим наводима само оспорава чињенично утврђење суда да су претње које је окривљени АА

упутио оштећеном ББ код оштећеног изазвале осећање страха, те оспорава оцену суда о прихватљивости исказа оштећеног и испитаних сведока указивањем на постојање по њему нелогичности и контрадикторности у њиховим исказима које суд није узео у обзир, дајући при томе сопствену оцену изведених доказа и полемишући са разлозима које су нижестепени судови дали у својим одлукама, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није посебно ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Саше Пејчића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић